

matele ja öelda, mis ta minnust kuulnud. Siis saat-
sin poisi minnema ja lääsin, et teist nöö ei olnud, pea-
isse ka. Piddin mehhhe Jummasa holeks jätmä, tea-
des et temma omma pähest lääseb paista turjade ja
waggade peale, et ta kaitseb neidki, kes tedda vihka-
wad. Ma lääsin ärra ja süddä olli raske et jälle sil-
maga ollin piddanud näggema, luidat kurrat noorte ja
wannade ülle wallitseb.

Koddo tullid teised mötted ja murred, unnuustasin
joobnud meeest, agga mitte kauaks. Ta piddi jälle min-
no mele tullemaga, piddin temmast parremat veel näg-
gema. Räädala päwad lääsid möda, iggapääw näg-
gin paljo förtsi föbro nagu ennegi, — siis kord lääts
minno kambri uis lahti ja juur mees astus sisse, ride
räbbalad seljas, pikk roigas leppi asemel läes, müts
peas. Terretades jubba tundsin ärra, et se mees mitte
eesimene korda minno silma ette ei tulnud; ja kui ta
niiud mütsi peast tömbas, et ta silmi wöisjin wadata
ja ta otjas suurt armi nähha, siis teadsin lül: olli
sesamund fedda enne te äres näggini. — „Hallastage
minno waese sondi peale! ütles ta niiud, — heidle
armo minno peale, minnus polle feddag, kes häddas
aitals!“ „Armas mees! — vastasin minna, — mis
hädda sul siis on? näitad jo terwe tuggew mees olle-
ma, ees sa wöi tööd tehha ja sellega ausaste omma
leiba süa? Egga meie maal sedda polle nähtud, et
töteggia innimene allaste ehk näljas olli!“ — „Tööd
tehha! ja muudugi wöisjin! ollengi paljo teinud! —

töötis ferjaja, — agga niiud ma ennam ei tohhi, fest
minno töö jures ei olle tales fassu eggas önnistust ols-
nud. Ei se mafsa, et minnujuggune tööd teeb; aidage
mind, pean armust ellama!“ — Siis minna: „Ran-
nata föbr! tahhan aidata, agga mitte üksi rahha
foppisaga, waid parremiune. Nääin, walle mötlemis-
sed on sinno süddant wör gutenud, ja se wöib sulle
feige suremals häddaks olla! Rägi omimetü üssesse,
mis sind waewab!“ — Kerjaja: „oh fest ollets paljo
räfida, agga ei ma tahha teie aega wita; polle fa
enne legi selle järrel tulnud, ja mis fassu teisel fest
ollets. Rahwas on mulle ilfa middagi annud, muist
söonna lausumata, agga muist haugutades ehk pilga-
tes; ollete eessimenne, kes mind wäärt arwab, minno
waewa järrel lüssida!“ Sedda ütles ja wessi seisis
mehhel silmis agga minnul olli halle meel temma pär-
rast ja hinno temmast ennam veel kuulda. Siis
ütlesin, et ta minno aega lül ei wida, waid et risti-
innimese armastus tundidest eggas päwadest luggo ei
pea; tunnistasin siis temmale fa, et tedda enne jubba
ollin näinud tee äres maas ollewa, agga et sellepär-
rast veel ennam süddä mind aiab, abbi saatma, kui se
wöimalik on. Siis temma hallas nenda tömelema:
„Wägga willets se mees, kes sure waewa al läib,
agga ei olle tas feddag, kes aitais landa, — feddag,
kes temmaga lahuset janna räilts, ehk kellele wöiffs
omma hädda surta!“ Minna ollen niujuggune; ollen
üksi jänud ilma peale. Jubba se on armo töö, et mind